

— Е, щомъ искашъ, почни, — отговорило козарчето.

— Кривонѡско, караконджо! — завикалъ великанътъ.

— А ти си черъ дяволъ! — отвърнало козарчето и запратило съ лжка си една остра стрела право въ лицето на великана.

— Туй що е? — попиталъ великанътъ, като извадилъ стрелата.

— Туй е лоша дума, — отговорило козарчето.

— Ами защо има пера?

— За да може по-добре да лети.

— А защо се заби тъй силно?

— За да пусне корени въ тѣлото ти.

— Ами имашъ ли още такива лоши думи?

— На́ ти още, — извикало козарчето и забило втора стрела въ тѣлото на великана.

— Охъ, охъ, — заревалъ великанътъ. — Не си ли се още разгнѣвилъ?

— Не. Чакай да ти пратя още нѣколко лоши думи, — отговорило козарчето и забило въ него още стрели.

— Води козитѣ си дето искашъ, — извикалъ уплашенъ великанътъ. — Азъ на лошитѣ ти думи не можахъ да изтрая, че на юмруцитѣ ли?

Като казалъ това, глупавиятъ великанъ се скрилъ въ гората.

Смѣлото козарче напасло добре козитѣ и вечеръта се върнало радостно въ село.

